

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Bechnitzeum,

institut de bancrot pe acțiuni, întemeiat cu curagiul găinei morțe prin concursul mai multor învățați „particulari“ redactori părăsiți, negustori în lână, petrolu și roscohe, cari în lipsa de alte întreprinderi, se cred chemați a face geșeft în bucórne și altă literatură, și sub conducerea directorului unei bănci, care, după natura asigurațiilor, ar trebui se pórte numele: „Apis“.

I. Dispozițiuni generale.

§ 1. Scopul societății e: Folosirea capitalului strein prin mijlocirea tipariului pentru interese particulari.

§ 2. Reședința societății e în Sibiiu, Josefstat, ulița Crucii, și acționarii și pot face cruce preste capitalul subscris.

§ 3. • Pentru ca societatea se fie compusă din elemente homogene, numai atari indiviși se primesc de acționari, cari, ca Eva în raiu, și-au perdut credința în alte întreprinderi.

II. Capitalul social. Acții.

§ 4. Capitalul societății se ficsează d'ocamdată la suma de 40,000 fl. valută aruncată pe feréstă, și déca se mai află și alți capitaliști, cari au mâncat ceapa ciórei, acela se póte urca la suma de 80.000 fl. valută mopperli perduto.

În prevederea, că, la noua emisiune de acțiuni, vechii acționari, de disperățune se vor spîndura, noilor acționari, decă chiar nu vor a urma pe cei vechi, li se rezervă dreptul, d'asi lega câte-o pîtră de gât și a se arunca în apă.

§ 5. Fiecare acționariu, ca se aiba motiv d'a fi pus sub curatelă, plătește la susbscrierea acțiunilor 10%, i-ar restul, la provocarea consiliului administrativ, l' rămîne în rate datoriu.

§ 6. Acțiile sunt scrise pe nume, și cine ține ceva la numele seu, le aruncă în foc.

§ 7. Fiecare acție e provădută cu căpăi, cari în întreg anul latră după dividendă la lună, și-n 1 Julie a fiecărui an de gestiuni răgușesc.

§ 8. Acțiile sînt indiviđibile, prin urmare n'au cuoțient; se pot da oricui prin îndosament, societatea nu dă însă nimenui ceva după acții.

BCU Cluj / Central University Library Cluj III. Adunarea generală.

§ 9. Tóte drepturile, ce compet acționarilor se execută de cătră totalitatea acționarilor în adunarea generală; fiecare acționariu e însă datoriu a produce un document autentic, c'a fost cel puțin o jumătate de an la balamuc.

§ 10. Fiecare acționariu răgușit până la neînțelegere are un vot. Acționarii alienați până la gradul de răbietate nu pot exercita mai mult de 10 voturi într'o secundă.

§ 11. Presidiul adunărilor generale l' duce cel mai năuc din societate, și decă acesta nu se póte constata, fiecare acționariu se privește de președinte cu vot decisiv.

§ 12. Obiectele de ceartă ale adunărei generale sînt:

- a) Raportul direcțiunei despre stagnarea întreprinderii preste tot, și despre deficitul anului din urmă de gestiuni.
- b) Împărțirea deficitului.
- c) Absolutoriul direcțiunei prin tragerea de cruci și vanghelii din partea acționarilor.

(Va urma).

Portrete contimporane.

— Iată!

— Cine-i?

— Mai întrebați?... Dacă acest chip nu ve exprimă destul, atunci cetiți epistola sfântului Ignatie către Smirneni, care sună: „Ereticii sînt dobitoce în chip de om“, și veți ști cine-i!

— Ce? Esta-i dobitoc? Dobitoc cu barbă d'ale lui Kossuth, rasă odinióră cu multă predilecțiune după sistemul scólei lui Bach, Schmerling? Ai nebunit Calicule?!

— Nu ve legați de vorbe ca orbii dela Viitorul de gardul lui Tisza! Eu ve prezentez aici un eretic, apoi e tréba vóstră, decă credeți sau ba în adevérul cuvintelor

sfântului Ignatie, care dice: „Ereticii sînt dobitoce în chip de om“!

Eu, ce afirm, și dovedese totodată. Individualitatea eternizată prin acest chip al artistului meu special înfățișează un eretic. Dela asta nu me abat. Și ce e mai semnificativ: Artistul meu special ve înfățișează un eretic anti-istoric!

Până când toți ereticii cunoscuți până ați istoriei au creat însuși dogme de credință pentru alții, ereticul artistului meu special n'a creat nici o dogmă, ci se numără simplu din acel motiv între eretici, pentru-că crede în cele mai heterogene dogme politice. Cu alte cuvinte, și ca se me folosesc de consecuința cuvintelor sfântului Ignatie cătră Smirneni: Ereticul meu e un dobitoc universal, el crede în dogmele cele mai antipolari, dăr prin credința lui totdeauna face carieră. BCU Cluj / Central University Library Cluj

La nașterea ereticului meu nu s'a cutremurat pămîntul. Nu s'au certat nici cele șapte sate, decum șapte cetăți pentru onórea d'al număra între civii sei. Nici un simplu comet n'a aflat de lipsă a-și arăta pe firmament batăr códa întru semnătatea nașterei ereticului meu.

Studiile elementari și le-a făcut flămîndînd cu cornuri de prescură, și d'aceea, finindu-și studiile superioare, pentru tótă vieța lui a rămas cu córne.

Credința și-a supt'o din uger original ortodox. Nu-i mirare deci, decă ereticul meu, în tot decursul vieții sale până la acest moment, s'a dovedit d'un unitofag ridicat la a tria potență a lui Arie. Poftim a face însă mâne din frate-so metropolit în Blaj, și deloc aveți un unit, la care un Popea e în stare a se închina.

Pe arena publicității a pășit ereticul meu în anul 1848, ca poet cu plaghiatul: „Ce e patria română“, și ați încă .

trăiește în credința, că națiunea română-i va ridica mai curând lui un monument, decât lui A. Murășan!

În era absolutismului austriac a fost ereticul meu crâsnicul lui Bach; sub Schmerling haiducul lui Reichenstein. În 1865 a bătut cuie de piron la sicriul, în care zăcea marele răposat: „Ardealul și națiunea română“. Ați, ca honved al lui Tisza, lucră din tufă pentru Viitoriul națiunei române, și, ca totdeauna, pentru bacșiș, sau, cum țicem noi cei din Transilvania: Pentru punga sfântului apostol și cătră furci înainte mergătoriului lui Christos Juda!

Arățați-mi încă p'un cavaler d'ai lui Schmerling, atât de corupt, ca Tisza se facă capital din el, cum face din chipul cioplit al lui Gáll, ce ve prezentez, și eu ve dovedesc, că nu există antipoli!

Schmerling a făcut din individualitatea, ce ve prezentez, cavaler. Tisza va face din el baron sau graf. Când va fi însă magnat gata, numărați-i strămoșii nobilitari, și ve asigură, că, ajungând la numărul doi, veți da de: „Trage-i Duță, că-i desculță, că-ncălțată nu-i dedată!

Stând toate este, tot așa de tare, ca și zidurile din jurul Chinei, ve'ntreb: Nu-i individul, ce ve prezentez prin acest chip necioplic un eretic?

Înțeleg eretic în politică. Asta-i însă tot un drac. În politică încă se recere credință. Ce e drept, decât voiești se faci carieră, nu se recere credință neștrămutată. Cu cât îi mai variantă credința, cu atâta-i geșeful mai productiv.

Individul nostru, recunoscând acest adevăr, a creșut în toate dogmele politice, ce s'au produs în Austro-Ungaria din 1848 încóce.

„Credința ta te va mântui“ țice scriptura. Credința a mântuit și pe individul, ce ve prezentez. Credința lui politică, variantă până la disperățione cum a fost, i-a câștigat

pânea de toate dîilele. Credința lui atîta-i de vrianță, încît însuși vîntul a venit în perplecsitate, și nu știe din care parte se mai sufle, ca se nu nimerescă mereu în mantaua lui.

Acest fapt confirmă însă adevărul epistolei sfîntului Ignatie către Smirneni în forma: Omul e un dobitoc, care mănîncă pâne, și d'aceea o caută acolo, unde o află. Totul se reduce la dobitoc.

Cînd, ađi mîne, veți vedea pe individul, ce ve prezentez, ca baron sau graf în mijlocul aristocrației maghiare, se nu desperați în adevărul epistolei sfîntului Ignatie către Smirneni. Nu, pentru-că aristocrația maghiară îngrijește mai mult de nobilisarea cailor, decît de nobilisarea propriei sale procreațiuni. Va se dîcă totul se reduce la dobitoc!

— Bine, dobitocul ar fi, d'er unde-i ereticul din epistola sfîntului Ignatie?

— Ce? mai întrebați? Da orbilor, nu'l vedeți în tufa Viitoriului din Budapesta?

Décă nu'l vedeți, un ochiu se ve saie, de celalalt se orbiți, ș'atunci, deși nu veți fi în stare a vedea pe ilustrul eretic din tufă, atîta sum sigur, că pipăind chipul, ce ve prezentez, ve ve'ți convinge că e: „Ein Mädchen für Alles!“

Sus Marcule!

Dina, dina, dina da,
Dina dina da!

Sus sus Marcule sus
Puișor voinic de Urs,
Sus te-aruncă caută 'nvale
La turma cei fără cale,
La turma granițerescă
Din valea hațegănescă.

Granițerii hațegani
Turma lae de cârlani,

Călăriți d'un țap bălțat
Și d'un berbec căpiat,
La Hațeg se adună
Într'un'a ți de ocară,
Eforie se'și alégă
Scóla lor se li-o dirégă.

Din sfatul cel căprăresc
Și cap-prostul berbecesc,

Prin vatuii mai cornați
 De badoc*) inflăcârați,
 Grănițerii hațegani
 Blânda turmă de cârlani
 Se provocă cu mandat
 Din dobitocescul sfat.

Ca'n eforia scolară
 Se fie mai de ocară
 Învățați se nu alégă
 Căci nu sînt de nici o trebă,
 Ei la scóla granițară
 Se nu fie de ocară
 Se lumine cât mai bine
 Fac tóte cum se cuvine
 De cap-proști nu mai intrébă
 Că 'ntrebare-ar fi de gébă.

Din turma grănițeréscă
 Cât mai rău se slugăréscă,
 Scóla se se năpustéscă,
 Meii se se călbegeáscă,
 S'alégă berbeci, cârlani
 Fie cât de bádărani.

Grănițerii blânde oi
 Dar' cu mintea dinapoi,
 Din poruncă mai înaltă
 Sar' în baltă dup' olaltă,

Și 'n eforia scolară
 Se fie mai de ocară
 Pun pre țapul cel bălțat
 Cu berbecul capiat
 Și mai vro doi cârlănei
 Dintre cei mai butușei.

Iar' din balta turburată
 Strig' un spirit deodată:
 D'o eforie cornată
 Eram vrednici astă dată.

Sus sus sus Marcule sus,
 Puișor voinic de Urs,
 Sus te-aruncă eși în cale
 Veți ce pot vitele tale
 Cu berbecul capiat
 Și țapul decrepitat

Colo 'n valea cea afundă
 Lupii stau de mult la pândă,
 O mișcare cătră vale
 Vai! de oițele tale,
 Vai! de bieții mielușiani
 Lupii sar în țarc spre ei,
 Și țapul decrepitat
 Cu berbecul capiat
 Nu-i vor scăpa de păpat.

Baros.

*) Spir.

Urzică Scandalografescu.

„Blajul tace“!

Așa strigă Gazeta Transilvaniei!

Vocea Gazetei se refrângă în păreții lui Ellenzék Nr. 88 și echo de bucurie: „Blajul tace“, se revarsă preste întreagă Ungaria!

Lumea mare streină, și lumea mică română, învôlbă din ochi, cască din gură, și față de enigma: „Blajul tace“, se sleiește în forma semnului întrebării!

Bine, a orbit tótă lumea?

Nu vede nime porcu 'n cucuruz?!

Când în Blajul de ași, Ovreei sânt arendașii preferiți ai bunurilor și regalelor biserecei gr. cat.; canoniții 'și primesc salariul dela Iczig Păduchiosenberg; îmbrăcăminte de la Moischel Răiosenștein; pânea dela Hersch Flămândosenzweig etc.;

când în Blajul de ađi, la repeđitele provocări ale comitetului nađional dela Sibiiu, nu se află om, care se convóce conferinđa alegătorilor români;

când în Blajul de ađi, un venitic ca bravul Onișor 'și dá tótă silinđa d'a reforma Blajul, ba apelează la mila publicului strein pentru salvarea românilor din Blaj;

când în Blajul de ađi, profesorilor gimnasiali nu le este conces a bea o cafea négră într'o cafenea publică, și studenții, pentru că 'și cercetéză părinții în „Hotelul Nađional“ se eliminéză;

când în Blajulu de ađi, metropolitulu Vancea nu concede în păresemi neci unui locuitoriu se cante la clavir, fie chiar: „Cuvinese cu adeverat“;

când în Blajul de ađi succede unui așa polecrit Dr. I-A. Grama a mijloci la metropolitul Vancea, ca teologilor din institutul seminarial, pentru-că au adresat Gazetei Transilvaniei, la ieșirea sa în tóte đilele, o telegramă de felicitare, se li se detragă din mănăcure in prima đi a sfințelor Paști: „Varza cu găluște și carne“, etc., atunci un om cu minte, care nu'și portă capul subțuóră, nu mai aștéptă ca: Blajulu se vorbescă!

D'aceea iubite frate Ellenzék, și iubită soră Gazetă, nu ve mai spargeți capul pentru-că: „Blajul tace“. În Blajul de ađi numai Mendel vorbește liber, și numai măgarii, cari provéd seminariul teologic cu apă dogmatică, rínchiază fără binecuventarea anticipativă a metropolitului Dr. Joan Vancea.

Popa Colac cu popa Pupăză.]

Colac: Gratulata-i soțe Gazetei Transilvaniei la iubi-leul de aprópe 50 de ani al pocăinței sale că iese în tóte ȓilele de lucru?

Pupăză: Nu! Eu nu's fariseu! Eu plătesc gazetele, pe cari le prenumăr și le cetesc Dumineca și sərbătórea. Cei-ce au gratulat Gazetei Transilvaniei la eșirea sa în tóte ȓilele de lucru, n'o cetesc Dumineca și sərbătórea, iar în ȓilele de lucru, mare parte, remân cu abonaméntul datori.

Colac: Ce, tu nu te bucuri c'avem și noi Români din noua colonie a Ciangăilor o gazetă de ȓi?

Pupăză: Ba me bucur bucuria țiganului în momentele când a ȓis: „Ce folos că iarba răsare, decă mi-a murit mii

calul“! Ce vrei tu c'o fóie, care iese în tóte ȕilele, în cari românul lucră, iar Dumineca și sêrbătórea n'o știe ceti, sau de ostenit n'o póte ceti? Au vrei tu, când vei pleca la ogor, se'ți acăți Gazeta Transilvaniei de córnele plugului sau de códa boilor?

Colac: Și tu cređi serios, că Gazeta Transilvaniei nu se va pótea sustúnea ca fóie de ȕi?

Pupăză: Ba da, decă Diamandi Manole sau alt grandofălos prenumără pentru fie-care comună bisericescă română din Ungaria și Transilvania, fără deosebire de culdușie, câte 10 exemplare din Gazeta Transilvaniei.

Colac: Dêr ce se va alege atunci din „Tribuna“, care din 14 Aprilie a. c. încà a început a mânca în tóte ȕilele din capitalul acționarilor?

Ce facem cu „Viitoriul“, care în primul seu număr ne-a amenințat că, preste puțin, va ieși în tóte ȕilele?

Unde rămâne fóia de ȕi a „Ateneului Român“?

Colac: Nu'ți sparge tu capul sóțe cu atari întrebări: Noi cetim Calicul odată la lună pe credit!

La revedere, eu am se fac la Gligor din Părâu o sfeștanie, pentru-că i-a căđut sócrăsa în fântână și nu s'a înneecat — adio!

Stan Pășitul.

Mai dăunădi era se se întemple în comuna Berivoiu din Țara Oltului o întemplantare ne mai pomenită. Notariul cercual d'acolo, Radeș, era gata se omóre, în loc d'un cotoc, pe popa Chiuşdea.

Lucrul stă așa:

Notariul cercual din Berivoiu, Radeș, om cu frumósă stare, însurânduse în carnavalul trecut, și-a luat o nevéstă

din viță boerescă, încinsă cu bete de teiu, dér' frumósă ca o iconă. Popa Chiușdea i-a fost naș.

Scurt timp după nuntă se arată, că nevêsta notariului, pecât era de frumósă, p'atâta era o rea económă. Ea n'avea idee despre datorințele căsătorîilor.

Popa Chiușdea ca naș 'și da tótă silința d'a face din finăsa o bună găzdoie. O cerceta adeseori, chiar și când notariul nu era acasă, îi da instrucții, dér tóte înzêdar; ea n'avea grija de casa ei.

Fie prin desele visite ale popii Chiușdea la finăsa, fie prin alte împrejurări, destul că cotocul popii s'a învățat la slănina notariului Radeș.

Notariul Radeș, cum a aflat cum nu, că cotocul popii îi mîncă slănina, plecând într'o ți la drum, și știind că nevêstăsa n'are grijă de casă, ca se nu i se facă pagubă a pus cluca lângă slănină și s'a dus hodinit.

Când se 'ntorce notariul din călătorie acasă, află cotocul cu ambele picióre dinnapoi prins in clucșă. Aha! stăi se'ți dau slănină, exclamă notariul de bucurie; prinde o sêcure 'n mână, și când se-i dea cotocului cu muchia-n cap, pălește piciorulu clucei, cluca se deșchide, cotocul scapă ș'o tulește sub rêsboiul, care se afla în casă. Notariul prin rêsboiu după cotoc, când se dea, se împedecă de brâgle, și-n loc de cotoc, pălește pe popa Chușdea-n cap de-i sparge capul și'l umple de sânge. Popa abea s'a târăit până acasă, a zăcut mai mult timp, și când s'a sculat, tot satul ți cea, că va face notariului proces, pentru-că era gata se-i omóre cotocul dér până acum tace popa ca țiganul, când l'a aruncat vântul în grădina cu ciapa.

Hora Calicului!

Măi țigane ȕi din strună —

Tu serac și eu calic

Tot trudim acum de-o lună

N'ai nemic, și n'am nemic;

Că sărăcul scie-l focu

Ori de-adună, ori de bea

Când-și scutură cojocu

Nu sună neci o para;

Și când dă de vre-o groșița

Ochii-l trag la fâgădău

Și mi strigă la crișmăriță

Și mi-ți face-un olălău.

Și din biata-i porțioră

El inchină pre la toți

Și sucindu-și mustecióra

De prin crișme nu-l mai scoți.

Dar mai ȕi măi! din cea strună

Nu-oi tot plânge de necăđ

Barămi câte-o dată 'n lună

Să-mi mai fac o țir de haz.

Pe ađi am două groșițe

Mâne-oi merge și-oi munci —

Ce ȕici neică crișmăriță

Până-i lumea n'oi trăi. —

Am un drag băiat acasă

Scie cărțile de-a rost,

Dăr nu 'ncape 'n sluşbişoră

Că-i român și-i de om prost,

Dar mai trage m $\ddot{e}$ i din strune —
Tremure p $\ddot{a}$ mentu 'n loc
Crișm $\ddot{a}$ riță ia mai pune —
Vr $\acute{e}$ u s $\acute{e}$ pl $\acute{a}$ ng și vr $\acute{e}$ u s $\acute{e}$ joc.

Și vl $\ddot{a}$ dica c $\acute{a}$ -i vladic $\acute{a}$
Înc $\acute{a}$ nu-i f $\ddot{a}$ r' un t $\ddot{a}$ lhariu .
La s $\acute{a}$ raci nu d $\acute{a}$ nemic $\acute{a}$
F $\ddot{a}$ r' la domni si la m $\ddot{a}$ gari —

D $\ddot{a}$ r mai trage m $\ddot{e}$ i din strune
Tremure p $\ddot{a}$ m $\acute{e}$ nt 'n loc
Crism $\ddot{a}$ riță ia mai pune —
Vr $\acute{e}$ u s $\acute{e}$ pl $\acute{a}$ ng și vr $\acute{e}$ u s $\acute{e}$ joc. —

P. J. Scorescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cocóna Gurădulce.

Câț!

Mai știe Hantătar în ce timpuri trăim. Opt săptămâni am postit, ne-am spovedit, ne-am cuminecat și ne-am pocăit. Câț!

N'am nimica contra, că-n post nu se mănă carne. Înțeleg și pe Sfinții Părinți întemeietori ai Sfințelor Posturi c'au oprit nuntele-n păresemi. Dér pentru Dumnezeu pentruce-i atunci dulcele? Câț!

Trei săptămâni au trecut dela Paști, și se n'auđi tu un Isaia dăntuiește! Câț!

Bine, unde-o se ieșim, decă neci în dulce nu ne mai mărităm? Câț!

Noi sexul cel frumos n'am avea lipsă de păresemi pentru ca se postim și se ne pocăim. Sórtea asta ne ajunge și-n dulce, decât nime nu întreabă de noi. Câț!

Din contra sexul bărbătesc, ar avea cel puțin în dulce ocasiunea d'a se pocăi, când s'ar însura. Câț!

Destul că noi cu sexul nostru cel frumos stăm ca cióra'n par! Decă mai merge mult așa, atunci cele șapte taine ale sfintei nóstre biserici, preste puțin, devin orfane de taina a șesa. Câț!

Ce se va alege atunci din sexul bărbătesc nu știu. De una sum însă sigură, și asta e, că cine nu se'nsóră, acela în vieța lui n'are idee de cele patru specii aritmetice. Numai noi femeile știm opera cu cele patru specii aritmetice. Câț!

Dovada-i fórté ușóra:

Noi, când vine întrebarea la amoreți, sau prieteni de casă, operăm cu adițiunea. Când ne'ntrebă cineva de etate, ne folosim de subtracțiune. În economia casei și-n toaletă folosim multiplicațiunea. În amor întrebuințăm divisiunea, și totdeuna sântem sigure de cuoțient! Câț!

Tóte estea înzedar, ađi pare-că însuratul și măritatul au ieșit din modă:

„Isaia dântuiește“ ni se răgușește cantorilor în gât.. Câț!

Aséra ocupându-me cu astfelu de contemplațiuni mentale, ca din nori, me pomenesc cu cocóna Sfeclá'n casă. Ochii-i sclipéu ca nastorii dela costumul unui „Einjähriger-Freiwilliger“. Obrazul îi era roșu ca pantalonii noi ai unui honved, și când se'mi dea „bună séra“ resufla ca foi mâncate de cari ai țiganului!

Eu, speriată, că dór arde, o întreb iute: Ce-i cocónă Sfeclo?

— Da n'ai auđit nimica?

— Neci d'ai fi dat cu tunul!

— Titus Vespasianus Gyázsa, călugărul dela mânăstirea hoților din Gherla, se'nsoră!

— Si pe cine ia?

— P'o jidancă!

Auđind vestea asta, o pétră de móră mi-a căđut de pe inimă. Așa dér tot o se avem o nuntă! Mițuluc!

Servițiul telegrafic.

Agenția Calicului.

Gherla, 14 Aprilie. Alegătorii d'aici și ținut s'au dechiarat în conferința lor de ađi pentru politica pasivității. Singur Titus Vespasianus Gyázsa, duhovnic în pușcaria d'aici, a pledat pentru activitate, dér, fiind-că aici nu sânt greci, cari se'mbie la temniță, fără rezultat. Alegătorii români au mirosat din argugumăniile marelui ignorant politic Titus Vespasianus Gyázsa, că cine ajunge odată-n pușcaria Gherlei nu mai are voie liberă.

D'atunci Titus Vespasianus Gyázsa, vedându-se cu întreprinderea sa politică turtit la părete, și-a ales alt câmp de activitate: S'a amorezat în jidance, și, ca se pótă avansa la rangul de rabin, se va tăia cât mai curënd împrejur.

* * *

Virful Grópei, 20 Aprilie. Comitetul expozițiunei naționale române din 1881 dela Sibiiu, aflând de victoria boilor din Ungaria preste boii din Austria, reclamă meritul acestei victorii pentru sine. Cu tótă dreptatea, pentru-că vițalul Lelei Mia dela pórta Turnului, de lângă hingheriul, premiat la acea expozițiune națională, înainte d'ași da comitetul socoteala despre întratele și ieșitele expozițiunei, a devenit bou. Ca atare, naturalminte a contribuit la victoria

boilor din Ungaria preste boii din Austria. Mai socotind apoi prelângă vițalul Lelei Mia și pre acei boi din tagma exponentilor, cari nu mai întreabă pe comitet de socoteală, ori-cine pôte fi convins, că boii din Ungaria, cari nu's de dați a treera cu gura legată, sparg ori-ce concurință streină. —

* * *

Blaj în ziua Paștilor. Ziua, pe care Domnul a făcut ca se ne bucurăm și se ne veselim întrânsa, a fost pentru teologii seminariului d'aici o zi de asemenea bucurie ca a țiganului, când a îmbucut de șapte-ori gol ș'odată fără pâne.

Teologii seminariali d'aici, cu câteva zile înainte de învierea Domnului, trimisese Gazetei Transilvaniei, la ieșirea sa în tôte zilele, o telegramă de felicitare. Din incidentul acesta Exellenția Sa Archiepiscopul și Metropolitul Dr. Joan Vancea, la propunerea doctorului în denunțaiuni locale I-A. Grama, și ca se eternizeze ziua nașterii primei foi de zi române, s'a îndurat prea grațios a dicta teologilor seminariali în prima zi de Paști »carență« și, prin simpla operațiune matematică a subtracțiunei, a le detrage din mâncare: »Varza cu găluște și carne.«

Ce s'a ales din: »Varza cu găluște și carne«, care avea chieamarea d'a sterpi dominațiunea de 8 săptămâni a borșului din stomachul teologilor, nu se știe cu positivitete. Lumea rea vedând însă în ziua Sfințelor Paști pe grecii din Blaj zăcând la sóre cu buricul ridicat la o înălțime neobicinuită, afirmă, că Dr. I-A. Grama, cu varza detrasă teologilor seminariali din mâncare, și-a săturat neamurile.

Stihurî tradusă din Gôte

de Dr. Detunătescu.

Auf Soprans Stimme domnul Gall
Singt immer că nagyon roszt áll
Az oláh nép căci nu primesce
Ce Osman Tisza-i oferesc.

Auf c dur el cu faciãrie
Întinde mâna de frãtie
Dar când o 'ntornã în a mol
Ne-aratã că tãieriu-i gol.

Când încordã strunele-n cis
Atunci el ne spune precis
Cã-i capabil de a spãnzura
Pe orî cine ar ñice Tisza.

Èr de 'ntonézã do-re-mi
Pre pian, orî fa-sol-la-si
Atunci se sciñ eu vë spun vouë
Cã Tisza pune-o dare nouã.

Și domnul Gall pe note cãntã
Precum Osman Tisza demëndã,
Dar ce cãntã, decã consimte
Atunci, ñeu, îi scrintit de minte!

De consimțesc domnul Gall
C'ar veni vremea dór ein mall
Ca pintenul se strãlucescã
Pe vechia opincã romãnescã;

De crede, că odatã muss
Tot omul sã porțe bajusz
Și sã strige: magyar vagyuk
Atunci — dañi-l în balamuc!

Èr de cumva-i un șarlatan
Portãnd în douë pungï un ban
Atunci aduceñi-l aici
Se-i croim douë ñecișicincï!

Și de cumva ai lui consoți
 Cârlanî, parechia cu trei zloți,
 Ar plânge póte de a lui milă,
 Ducă-să-n locul lui Băcilă.

Acolo ei precum și el
 Pot cânta pian, frumușel
 Do-re-mi-fa-sol-la-si
 Toți activiști-s aci!

(Originalul nemțesc se află la traducător, nro 5 lângă
 puntea de preste vale.)

Cam târziu.

Feciorul: Am venit se-ți spun domnule părinte, că eu m'ași însura ș'ași lua bucuros pe Florica lui Tóder Pacoste. Noi sîntem cu tóte gata.

Popa: Bine fétul meu, dér mai întâiu veniți odată amêndoi la mine, ca se me conving știți voi religia și datorințele căsătoriților.

Feciorul: Se ne aducem și copii cu noi?

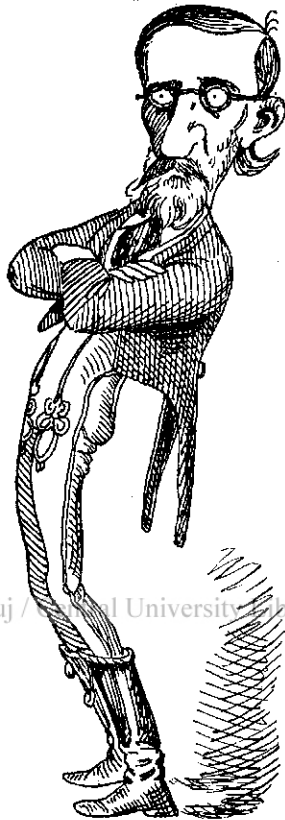
Rușinea-n cismă.

Cârciumariul: Puneți cismele undeva d'o parte, că încomodezi oamenii.

Țărenul: Da, se mi le fure cineva. Eu mai bucuros le-ași fi lăsat acasă, decât n'ar fi rușine a merge fără cisme la oraș.

Tisza interrogativus.

BCU Cluj / Cluj National University Library Cluj

Tisza: Alegerile's dinnaintea uşii. Se me duc, sau se-i las se me ducă? Asta-i întrebarea; ba mi se pare, că eu însumi am devenit semnul întrebării!

Echo Viitoriului: Wie heisst se te ducă? Wo bleib ich cu Gállmironetoprisy şi cu illustrissimul din tufă?

Tisza: De, trăim în timpul electricităţii ş'ai voştrii dela Gazeta, Luminătorul etc. m'a prins cu ocaua politică a telegrafistului Oprisy.

Echo Viitoriului: Pas!